

**KUKURYDZA,
ZIARNEM
PRZYSZŁOŚCI.**

Szkolenie:

**„Kukurydza i sorgo – uprawa i wykorzystanie
w warunkach woj. podlaskiego”**

19 listopada 2025 r.

**Dwór Rogiński,
ul. Kolejowa 14, 18-500 Kolno**

MATERIAŁY SZKOLENIOWE

Treść niniejszej kampanii promocyjnej wyraża poglądy wyłącznie jej autora, za którą ponosi on bezwzględną odpowiedzialność. Komisja Europejska ani Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za potencjalne wykorzystanie zawartych w niej informacji.

**DOFINANSOWANE
PRZEZ
UNIĘ EUROPEJSKĄ**

**THE EUROPEAN UNION SUPPORTS
CAMPAIGNS THAT PROMOTE HIGH
QUALITY AGRICULTURAL PRODUCTS.**

**ENJOY
IT'S FROM
EUROPE**

**KUKURYDZA,
ZIARNEM
PRZYSZŁOŚCI.**

SZKOLENIE

„Kukurydza i sorgo – uprawa i wykorzystanie w warunkach woj. podlaskiego”

19 listopada 2025 r.

Dwór Rogiński, ul. Kolejowa 14, 18-500 Kolno

Program

9.00-10.00 – Rejestracja uczestników

10.00 – Powitanie uczestników i otwarcie szkolenia

- Tadeusz Kruszewski, Dyrektor Podlaskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Szepietowie
- Tadeusz Michalski, Prezes Polskiego Związku Producentów Kukurydzy w Poznaniu

10.15-11.00 – „Uprawa kukurydzy kiszonkowej i ziarnowej w warunkach woj. podlaskiego”

- prof. dr hab. Tadeusz Michalski, Polski Związek Producentów Kukurydzy w Poznaniu

11.00-11.45 – „Wykorzystanie kukurydzy kiszonkowej w żywieniu bydła”

- dr hab. Zbigniew Podkówa, prof. – PBŚ (Politechnika Bydgoska im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich) w Bydgoszczy

11.45-12.00 – przerwa kawowa

12.00-12.45 – „Wybrane zagadnienia z agrotechniki sorga kiszonkowego”

- prof. dr hab. Jerzy Księżak – Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa – PIB w Puławach

12.45-13.00 – Dyskusja, wolne głosy

13.00-13.30 – plac

Firma Partnerska AGROTECHNIK – Taflę – Stawiski

Michał Brzozowski – Regionalny doradca klienta

- Siewnik do kukurydzy
- Maszyna do przygotowania pola pod zasiew kukurydzy
- Ciągniki

13.30 – Lunch

Treść niniejszej kampanii promocyjnej wyraża poglądy wyłącznie jej autora, za którą ponosi on bezwzględną odpowiedzialność. Komisja Europejska ani Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za potencjalne wykorzystanie zawartych w niej informacji.

THE EUROPEAN UNION SUPPORTS
CAMPAIGNS THAT PROMOTE HIGH
QUALITY AGRICULTURAL PRODUCTS.

**KUKURYDZA,
ZIARNEM
PRZYSZŁOŚCI.**

prof. dr hab. Tadeusz Michalski
Polski Związek Producentów Kukurydzy

Uprawa kukurydzy kiszonkowej i ziarnowej w warunkach woj. podlaskiego

Początek XXI w. w produkcji roślinnej to okres dominacji kukurydzy. Dziś stała się ona rośliną o największym znaczeniu gospodarczym na świecie i jedną z najważniejszych w Polsce.

Rosnąca powierzchnia zasiewów i zbiory

Na przełomie XX i XXI w. uprawa kukurydzy w Polsce znacząco wzrosła, zaś szczególnego znaczenia nabrała w woj. podlaskim. W 2024 r. kukurydzę (ziarnową + kiszonkową) na Podlasiu zasiano na powierzchni 193,2 tys. ha, co oznacza bliski 30% udział w zasiewach (tab. 1.). Kukurydza ziarnowa stała się tu najważniejszym gatunkiem zbożowym, a jej udział w zasiewach zbóż sięga 22%. Jej udział w zbiorach zbóż jest jeszcze większy i wynosił w 2024 r. 37%. Znaczący wzrost powierzchni i zbiorów kukurydzy wiąże się niewątpliwie z jej wysokim plonowaniem, które znacząco przewyższają plony pszenicy, a jej przewaga nad innymi zbożami jarymi często przekracza 50% (tab. 1.).

W krajach o umiarkowanym klimacie w tym także w Polsce, obok uprawy na ziarno, równą a często ważniejszą rolę odgrywa kukurydza zbierana na kiszonkę z całych roślin, stanowiąc cenne źródło paszy objętościowej dla bydła, a także surowiec dla bioenergetyki. Wśród roślin paszowych kukurydza nie ma sobie równych, pod względem wydajności jednostek pokarmowych z hektara i koncentracji energii paszowej. Powierzchnia uprawy na kiszonkę na Podlasiu wykazuje systematyczny wzrost, z kilku tys. ha na przełomie wieków do 94,2 tys. ha obecnie. Mimo znaczącego już udziału kukurydzy kiszonkowej w ogólnym areale (>14%), dalej postępuje wzrost jej zasiewów (tab. 1.). Wzrost ten ma ścisły związek z rosnącą obsadą bydła, ale też i coraz lepszą wydajnością w produkcji mleka i opasu. Podlasie jest dziś czołowym rejonem produkcji mleka w Polsce, a wydajność mleczna krów systematycznie się zwiększa: z 3-4 miejsca w latach 2015-2020 do 1-2 miejsca w ostatnich dwóch latach. Warto podkreślić, że stało się to możliwe dzięki rosnącej produkcji kiszonek z kukurydzy i coraz lepszej ich jakości.

Tabela 1. Powierzchnia uprawy kukurydzy w woj. podlaskim w 2024 r., w porównaniu do Mazowsza i Wielkopolski

Wyszczególnienie	Jednostka	Podlaskie	Mazowieckie	Wielkopolskie
Całkowita powierzchnia zasiewów	tys. ha	657,5	1229,9	1411,7
Kukurydza ogółem	tys. ha	193,2	285,1	351,3
Udział kukurydzy	%	29,4	23,2	24,9
Kukurydza na kiszonkę	tys. ha	94,2	112,8	130,2
Wzrost powierzchni 2024:2023	%	11,6	3,3	7
Udział kukurydzy kiszonkowej w zasiewach	%	14,3	9,2	9,2
Kukurydza na ziarno	tys. ha	99	172,3	221,1
Wzrost powierzchni 2024:2023	%	10,6	10,9	4,7
Plon ziarna suchego	dt/ha	71,6	63,9	74,4
Przewaga w plonowaniu (zboża podstawowe = 100)	%	184	176	138

Treść niniejszej kampanii promocyjnej wyraża poglądy wyłącznie jej autora, za którą ponosi on bezwzględną odpowiedzialność. Komisja Europejska ani Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za potencjalne wykorzystanie zawartych w niej informacji.

DOFINANSOWANE
PRZEZ
UNIĘ EUROPEJSKĄ

THE EUROPEAN UNION SUPPORTS
CAMPAIGNS THAT PROMOTE HIGH
QUALITY AGRICULTURAL PRODUCTS.

**ENJOY
IT'S FROM
EUROPE**

Kukurydza a klimat

Kukurydza jako roślina pochodząca z klimatu podzwrotnikowego, charakteryzuje się wyższymi wymaganiami cieplnymi. Mimo że została ona przystosowana do uprawy w strefie umiarkowanej, by spełnić potrzeby cieplne wymaga jednak umiejętnego doboru odmian. Tolerancyjne na chłód odmiany z odpowiednią wczesnością dojrzewania, pozwalają na zbiór ziarna bez większego ryzyka na przeważającej części Podlasia. Bywają jednak lata, (np. rok 2025), kiedy opóźnienia w rozwoju kukurydzy są przyczyną zwiększonej wilgotności ziarna, ograniczają możliwości zbioru i zwiększają ryzyko uprawy. W szczególności dotyczy to tych rolników, którzy dali się namówić na zbyt późne dla danego rejonu odmiany. Częstszym jednak problemem dla kukurydzy są braki wody – zwłaszcza w południowej części regionu. Uprawiając kukurydę na lekkich glebach należy pamiętać, że woda jest podstawowym czynnikiem plonotwórczym.

Ważną cechą, wyróżniającą kukurydę wśród innych roślin uprawnych jest specyficzny typ fotosyntezy: C4. Rośliny typu C4 (kukurydza, sorgo, trzcina cukrowa) charakteryzują się większą wydajnością fotosyntezy, możliwością produkcji asymilatów w wysokich temperaturach, a także oszczędniejszą gospodarką wodą i składnikami pokarmowymi. Dlatego latem kukurydza potrafi rosnąć bardzo szybko, ale warunkiem jest ciepła i wilgotna pogoda.

Obserwowane w ostatnim okresie zmiany klimatyczne, mają niewątpliwie duży wpływ na warunki i możliwości produkcji roślin rolniczych. Beneficjentem tych zmian będą niewątpliwie rośliny toru C4, w tym zwłaszcza kukurydza. Dzięki swym walorom może ona dobrze wykorzystać nowy układ warunków klimatycznych (tab. 2.).

Tabela 2. Przewidywane zmiany klimatyczne oraz cechy kukurydzy pozwalające na dobre wykorzystanie tych zmian

Zmiany klimatyczne:	Kukurydza:
- ocieplenie	- roślina ciepłolubna, pozytywnie reaguje na zwiększone temperatury okresu wegetacji
- wydłużenie okresu wegetacji	- dłuższy okres wegetacji – możliwość uprawy form późniejszych (np. FAO 300-350) oraz odmian typu dent, które zwykle mają nieco większy potencjał plonowania, - dłuższy okres wegetacji to wcześniejszy siew, mniejsze ryzyko uprawy oraz niższa wilgotność ziarna
- przewidywane zmiany w wielkości i okresach opadów; w niektórych rejonach spodziewane są mniejsze opady w okresie letnim	- relatywnie małe potrzeby wodne kukurydzy na jednostkę produkcji suchej masy, - możliwość zastosowania metod agrotechnicznych chroniących wodę, - deszczowanie w okresie krytycznym, - uprawa odmian o zmniejszonym zapotrzebowaniu na wodę

Roślina przyjazna rolnikowi

Szereg cech powoduje, że kukurydza jest rośliną przyjazną rolnikowi i niezbędną we współczesnym rolnictwie. Można ją uprawiać w różnych warunkach siedliskowych i zmianowaniach, w sposób intensywny, integrowany a także ekologiczny. Głównym walorem kukurydzy jest niewątpliwie wysokie plonowanie w różnych warunkach środowiskowych. Dzięki temu powinna i musi być coraz szerzej wykorzystana w podlaskim rolnictwie. Faktem jest, że w Polsce widać postępujące zmniejszanie powierzchni użytków rolnych. Większość bezpowrotnie tracona jest w związku z industrializacją, budową dróg, budownictwem itp. Ponieważ możliwości zwiększania powierzchni pól w zasadzie wyczerpano, nie pozostaje nic innego jak szukać agrotechnicznych możliwości zwiększania plonów, a w efekcie i zbiorów. Takie możliwości daje uprawa kukurydzy, której plony są znacznie wyższe niż zbóż i innych roślin paszowych (o czym wspomniano już wyżej).

Wbrew podnoszonym tu i tam opiniom, zwiększenie powierzchni uprawy kukurydzy i w związku z tym większa częstość jej uprawy nie obniży jej plonów, a także żyzności pól i ich produktywności. Wręcz odwrotnie: plony kukurydzy mają tendencję wzrostową, a wraz z kukurydzą zwiększa się też wydajność całego płodozmianu. Kukurydza najsłabiej spośród roślin uprawnych reaguje na uprawę w monokulturze i można umieścić ją w każdym płodozmianie, ale szczególnie cenna jest w przypadku monokultur zbożowych. Jeśli zboża stanowią ponad 75% w strukturze zasiewów, udział kukurydzy jest niezbędny dla racjonalnego wykorzystania pola. Może spełniać ona tam rolę rośliny okopowej (na oborniku), a jej wprowadzenie powoduje wyraźny wzrost plonów roślin następczych. Kukurydę coraz częściej uprawia się na gorszych stanowiskach, gdzie konieczna jest inna technologia uprawy. Coraz częściej zachodzić będzie więc konieczność nawadniania kukurydzy, zwłaszcza na glebach lżejszych. Aby było to możliwe konieczne są inwestycje związane z gromadzeniem wody i tworzeniem odpowiedniej infrastruktury, a także stworzenie odpowiednich ram prawnych. Wzrosnąć muszą umiejętności uprawy kukurydzy wśród praktyków, a także większe będzie zapotrzebowanie na badania naukowe. Zaostrzenia przepisów rolno-środowiskowych oraz rosnące zagrożenie stonką korzeniową powoduje, że będzie coraz trudniej uprawiać w monokulturze. Warto tu wspomnieć, że kukurydę może w tym względzie wspomóc siostrzana roślina – sorgo.

**KUKURYDZA,
ZIARNEM
PRZYSZŁOŚCI.**

dr hab. inż. Zbigniew Podkówka, prof. PBS

Politechnika Bydgoska

im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich

Wykorzystanie kukurydzy kiszonkowej w żywieniu bydła

Kukurydza jest bez wątpienia najważniejszą paszą objętościową stosowaną w żywieniu bydła mlecznego i opasowego. Łączy ona w sobie wysoką wartość energetyczną, dobrą strawność i smakowitość, a jednocześnie jest rośliną łatwą w konserwacji i przechowywaniu.

Wartość pokarmowa kisonki z całych roślin kukurydzy zależy od wartości pokarmowej zakiszane materiału, przebiegu procesu fermentacji, a także od tego, jak się kisonkę wybiera z silosu lub przyzmy. Dla wartości energetycznej kisonki kluczowym jest stosunek części generatywnych do wegetatywnych, czyli kolby do reszty rośliny. W ziarniakach znajdujących się w kolbie zmagazynowana jest łatwostrawna skrobia, stanowiąca główne źródło energii w tej paszy. Natomiast części wegetatywne (liście i łodygi) zawierają włókno, które w przedżołądkach rozkładane jest przez mikroorganizmy zważając do lotnych kwasów tłuszczowych i w ten sposób można pozyskiwać z niego energię. Na rynku z powodzeniem znajdziemy odmiany, które w optymalnych warunkach wzrostu oraz zbioru dają 40-45% udziału ziarniaków w suchej masie zakiszane materiału.

Należy pamiętać, że duży wpływ na stosunek części generatywnych do wegetatywnych ma wysokość koszenia. Kukurydza wyżej koszona ma proporcjonalnie większą ilość ziarna w zakiszany materiale, a tym samym jest w nim więcej skrobi, a mniej włókna. Podniesienie aparatu tnącego sieczkarni o 20 cm powoduje wzrost wartości energetycznej kisonki o 2%, ale jednocześnie zmniejszenie plonu suchej masy o 6%, co przekłada się na niższą produkcję mleka z 1 ha uprawy tej rośliny.

Kisonka z kukurydzy uboga jest w białko, którego niedobór można uzupełnić przez dodatek do zakiszanej zielonki związków azotowych niebiałkowych. Zastosowanie mocznika w ilości 5 kg na tonę świeżego materiału pozwala zwiększyć zawartość białka ogólnego w kisonce o 4 jednostki procentowe. Dodatkowo z części dodanego mocznika powstaje amoniak, który ogranicza rozwój drożdży i pleśni, wpływając na poprawę stabilności kisonki.

Do uzyskania wysokich wydajności mlecznych niezbędny jest wysoki poziom pobrania suchej masy z dawki pokarmowej przez krowy, związany ze strawnością zawartego w niej włókna. Różnice w zawartości włókna strawnego (dNDF) w kisonce z kukurydzy wahają się w szerokim zakresie (40-75%), stąd przy wyborze odmian do uprawy należy kierować się m.in. strawnością włókna.

Prawidłowo sporządzona kisonka z kukurydzy ma przyjemny aromat i jest chętnie pobierana przez bydło. To ważne, ponieważ wysokie pobranie paszy przekłada się bezpośrednio na wyższą produkcję mleka i lepsze przyrosty u opasów. Chociaż kukurydza zalicza się do surowców łatwokiszających się, to w celu zapewnienia prawidłowego przebiegu procesu fermentacji zaleca się stosowanie konserwantów. Dodatkowo zapewniają one stabilność tlenową w czasie wybierania i skarmiania kisonki.

Treść niniejszej kampanii promocyjnej wyraża poglądy wyłącznie jej autora, za którą ponosi on bezwzględną odpowiedzialność. Komisja Europejska ani Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za potencjalne wykorzystanie zawartych w niej informacji.

THE EUROPEAN UNION SUPPORTS
CAMPAIGNS THAT PROMOTE HIGH
QUALITY AGRICULTURAL PRODUCTS.

W żywieniu krów wysokomlecznych kiszonka z kukurydzy powinna być podstawową paszą objętościową. Dziennie dla takich krów do 2/3 suchej masy dawki pasz objętościowych może stanowić kiszonka z tej rośliny. Maksymalne dawki kiszonki z kukurydzy mogą dostawać krowy w dwóch pierwszych fazach laktacji. Natomiast w żywieniu krów pod koniec laktacji i zasuszonych jej ilość w dawce pokarmowej musi być ograniczona. Podawanie bowiem zbyt dużych jej ilości prowadzi do zatuczenia zwierząt, a tym samym do ciężkich porodów i występowania chorób okołoporodowych.

Żywienie bydła opasowego powinno opierać się na kiszonce z kukurydzy. Bogata w ziarno kiszonka spełnia (z wyjątkiem białka) wymagania młodych zwierząt pod względem koncentracji energii i składników pokarmowych. Dzienna dawka tej paszy może dochodzić do 30 kg. Pozwala to maksymalnie wykorzystać potencjał produkcyjny zwierząt, przy ograniczeniu zużycia paszy treściwej.

To właśnie połączenie korzyści żywieniowych, bezpieczeństwa i atrakcyjności ekonomicznej sprawia, że kiszonka z kukurydzy jest określana mianem najważniejszej paszy objętościowej w żywieniu bydła na świecie.

**KUKURYDZA,
ZIARNEM
PRZYSZŁOŚCI.**

prof. dr hab. Jerzy Książak, dr Jolanta Bojarszczuk

Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa – PIB

Wybrane zagadnienia z agrotechniki sorga kiszonkowego

Zielona masa sorgo jest cennym materiałem, z którego można sporządzić wartościową kiszonkę (duża ilość cukrów rozpuszczalnych) wykorzystywaną w żywieniu zwierząt przeżuwających. Natomiast ziarno może być stosowane w żywieniu zwierząt monogastrycznych jak również w żywieniu ludzi chorych na celiakię (jest bezglutenowe) najczęściej w formie pieczywa. Gatunek ten charakteryzuje się większą odpornością na suszę niż kukurydza, ale ma większe wymagania termiczne. Większa odporność na suszę jest wynikiem dużo większej efektywności absorpcji wody z gleby niż innych zbóż, spowodowanej dwukrotnie większą ilością korzeni drugorzędowych na każdym korzeniu pierwszorzędowym. Sorgo jest alternatywnym gatunkiem dla uprawy kukurydzy zwłaszcza w warunkach gleb o mniejszej wilgotności lub dla rejonów o mniejszej ilości opadów.

Sorgo może być uprawiane na glebach zalecanych dla kukurydzy, gdyż jego wymagania glebowe są podobne do wymagań tego gatunku. Najbardziej przydatne do jego uprawy są gleby: głębokie, zasobne w próchnicę, o dobrej strukturze, o pH około 6. Ponadto mogą to być gleby lżejsze, szybko nagrzewające się, natomiast należy unikać uprawy na glebach zimnych, trwale podmokłych i ciężkich, powolnie nagrzewających się wiosną.

Sorgo niezależnie od kierunku uprawy (kiszonka, ziarno) należy uprawiać w plonie głównym, gdyż długość jego okresu wegetacji wynosi 160-180 dni. Najlepszymi przedplonami dla tego gatunku są rośliny okopowe na oborniku, rośliny bobowate i ich mieszanki ze zbożami, rośliny bobowate wieloletnie i ich mieszanki z trawami. Natomiast słabym przedplonem jest kukurydza uprawiana na kiszonkę lub ziarno, gdy nie jest przyorywana słoma. Ponadto może być też uprawiane po zbożach.

Rola przed siewem sorga musi być bardzo starannie uprawiona. Wiosenne przygotowanie jej jest takie samo jak pod kukurydzą. Bezpośrednio przed siewem należy glebę doprawić, najlepiej za pomocą zestawu uprawowego, umożliwiającego spulchnienie roli do 3-5 cm na glebach zwięzłych i 5-6 cm na glebach lżejszych.

Zapotrzebowanie na składniki pokarmowe sorga są zbliżone do kukurydzy. W przeliczeniu na 1 tonę zielonej masy części nadziemnej wynosi około: 3,5-4,1 kg N; 1,3-1,5 kg P₂O₅; 6,3-7,7 kg K₂O i 0,7-0,9 kg MgO. Przy średniej zawartości składników pokarmowych w glebie orientacyjne dawki P₂O₅/ha wynoszą od 55 do 115 kg/ha, K₂O od 80 do 170 g/ha i MgO od 50 do 90 kg/ha. Jesienią przed orką należy zastosować nawozy fosforowe, potasowe i magnezowe. Nawożenie fosforem w uprawie tego gatunku możliwe jest również w formie nawożenia startowego. Wysokość planowanej dawki azotu ustala się na podstawie poziomu prognozowanego plonu oraz wyników analizy gleby na zawartość azotu mineralnego. Silne pobieranie składników pokarmowych przez rośliny tego gatunku rozpoczyna się w okresie wykształcenia 6-8 liści i trwa do fazy zawiązywania wiechy (zwykle okres od II dekady czerwca do II dekady sierpnia). W tym czasie rośliny pobierają około 85% całkowitej ilości azotu. Ze względu na dynamikę pobierania tego składnika celowy jest podział całkowitej, wyliczonej dawki N na przedsiewną (około 1/3 całkowitej) i pogłówną, zastosowaną w czasie wegetacji. Do nawożenia przedsiewnego azotem wskazane jest zastosowanie nawozów wolnodziałających, jak mocznik czy saletrzak. Zastosowanie drugiej dawki azotu należy wykonać

Treść niniejszej kampanii promocyjnej wyraża poglądy wyłącznie jej autora, za którą ponosi on bezwzględną odpowiedzialność. Komisja Europejska ani Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za potencjalne wykorzystanie zawartych w niej informacji.

DOFINANSOWANE
PRZEZ
UNIĘ EUROPEJSKĄ

THE EUROPEAN UNION SUPPORTS
CAMPAIGNS THAT PROMOTE HIGH
QUALITY AGRICULTURAL PRODUCTS.

ENJOY
IT'S FROM
EUROPE

jak najpóźniej, lecz jest to ograniczone wysokością roślin (maks. do 35 cm). Poglówne nawożenie sorga stwarza ponadto niebezpieczeństwo „poparzenia” roślin. Sorgo, podobnie jak kukurydza dobrze wykorzystuje składniki pokarmowe zawarte w nawozach naturalnych. Najczęściej jednak uprawiane jest w dalszych latach od nawożenia obornikiem.

Sorgo jest gatunkiem dnia krótkiego. Jego wymagania termiczne są większe niż kukurydzy, a temperatura gleby ma decydujący wpływ na termin jego siewu. Optymalna temperatura gleby na głębokości 10 cm warstwy ornej wynosi 10-12°C, która najczęściej występuje między 15 a 25 maja. Zalecana głębokość siewu nasion sorga wynosi około 3-5 cm, przy czym na glebie lżejszej nasiona należy umieszczać nieco głębiej na głębokości 4-6 cm. Większa głębokość siewu wskazana jest także w przypadku małej wilgotności gleby. Siew powinien być wykonany siewnikami punktowymi z tarczami wysiewającymi o otworach 2-3 mm. W praktyce najczęściej stosowane są siewniki pneumatyczne. Optymalna prędkość robocza powinna wynosić 5-6 km/h dla siewników pneumatycznych i 6-7 km/h dla siewników mechanicznych. Przy większych prędkościach wysiew jest nieregularny i mogą powstawać przepusty. Gęstość siewu tego gatunku wynosi od 220 000 do 280 000 nasion/ha (6-8 kg/ha). Zalecana rozstawa rzędów wynosi 70-80 cm, a najczęściej stosowana jest 75 cm.

W rejestrze COBORU nie ma odmian sorga. Natomiast we Wspólnotowym Katalogu Odmian Roślin Rolniczych (CCA) jest dostępnych ponad 200 odmian tego gatunku. Dobór odmian sorga przedstawiony został w czasopiśmie Kukurydza 2(66) 2024.

Początkowy wzrost sorga jest powolny, natomiast w tym okresie chwasty rosną szybciej i bujniej i stają się groźnymi konkurentami o wodę, składniki pokarmowe i światło. Wiosną zaleca się stosowanie zabiegów mechanicznych w celu szybkiego ocieplenia gleby sprzyjające kiełkowaniu jak największej ilości chwastów, co umożliwia skuteczne ich ograniczenie. Obecnie nie ma zarejestrowanych herbicydów do stosowania w uprawie sorga. Kilka preparatów zawierających substancję czynną pendimetalinę lub glifosat zarejestrowanych jest do ochrony roślin tylko w uprawach i zastosowaniach małoobszarowych. Aktualnie trwają prace rejestracyjne, w wyniku których możliwe jest dopuszczenie takich środków do stosowania w uprawie sorga.

Faza wegetacji roślin sorga oraz przebieg warunków atmosferycznych mają zasadniczy wpływ na termin zbioru. Zbiór na kiszonkę należy wykonać, gdy sorgo osiąga dojrzałość mleczno-woskową nasion, a jeśli nie zawiązuje wiech i nasion, kiedy zaczynają wysychać pierwsze liście patrząc od dołu. Zawartość suchej masy w całych roślinach sorga wynosi wówczas około 25%. Występujące jesienią spadki temperatury poniżej -2°C powodują przerwanie wegetacji, a przemarznięte rośliny są gorszym surowcem kiszonkowym, zawierają mniej węglowodanów, karotenu i zakiszają się trudniej. Ze względu na duży plon biomasy do zbioru zaleca się używać sieczkarni o dużej przepustowości. Korzystne jest koszenie roślin na wysokości 25-30 cm, co obniża zawartość włókna w kiszonce z sorga, zwiększa wartość białkową i energetyczną kiszonki, ale zmniejsza plon o dolne części łodyg. Średnia długość sieczki powinna wynosić 4-8 mm, co zapewnia prawidłowy przebieg zakiszania i pełne wyjadanie paszy przez zwierzęta. Ma to również znaczący wpływ na jakość kiszonki, a także umożliwia uzyskanie dobrego zagęszczenia masy w silosie. Natomiast termin zbioru sorga na nasiona przypada zazwyczaj na wrzesień i październik, gdy wilgotność ziarna osiągnie około 25%. Ziarno przechowywane powinno mieć wilgotność 15-16%. Zbiór przeprowadza się kombajnem zbożowym, kosząc rośliny jak najwyżej, zbierając same wiechy.